

Long Voyage Home

MARTHE KONING &
GERBEN VAILLANT

Wankele overgave

Lotte Ogiers

Gezien op 23 september 2026
Monty, Antwerpen

Performers Marthe Koning en Gerben Vaillant laten in 'Long voyage home' diverse genres zoals dans, zang, performance in elkaar overvloeien om een beeld te scheppen van een werkelijkheid waarin niets nog zeker is. Of en wanneer ze ooit thuishkomen blijft een raadsel.

28 SEPTEMBER 2026

In 'Long voyage home' is er geen 'home'. Er is niets om naar terug te keren. Marthe Koning en Gerben Vaillant zijn fascinerende zwervelingen die zich proberen vast te klampen aan hun eigen verbeeldingskracht. Die is zowel gewelddadig als verzoenend. Ondanks het strakke en stroboscopische lichtspel van Kato Stevens voelt de reis als een trip waar ook nostalgie en weemoed een onderdeel van zijn. De minimale scenografie van Caz Egelie toont bijvoorbeeld een kitscherig geschilderd landschap in een donkere uithoek van het podium. Door de plaats die het kreeg wordt het doek nagenoeg ontkend. Het lijkt zo het vertrekpunt waar nooit meer naar teruggekeerd kan worden.

Begrippen als 'vertrekpunt' en 'aankomst' zijn misschien niet de juiste termen om 'Long voyage home' te begrijpen, net omdat de twee makers kiezen voor een anachronistische en allesomvattende mix van kostuums, zang en soundscape, woordeloze performance, tekst en dans. Alles is mogelijk in deze poëtische zoektocht naar grond onder de voeten. Dat maakt van 'Long voyage home' een rondtollende trip, terwijl je als toeschouwer toch ergens vat wil krijgen op het gruis van deze verbrokkelde wereld. Of duwen ze zo op onze zere plek? Moeten we het bonkende geruis van onze wankelende wereld ook beter proberen te doorvoelen?

Er was eens

Vaillant verwelkomt je in een stoel voor de theateergordijnen. Met zijn kniehoge ijzeren botten stelt hij zich voor als 'truckdriver Steve'. Hij heeft nochtans meer weg van een ridder die al eeuwenlang op zwerftocht is. Met zijn *shiny* zonnebril krijgt dit middeleeuws archetype een futuristisch imago. Hij is met andere woorden tijdloos. Hij heeft zelfs wat weg van een Griekse koorleider wanneer hij vertelt over het gapende gat tussen 'a goooood story' en 'a baaad story'. 'This is a

bad story,' zegt truckdriver Steve wanneer het theatergordijn openschuift met het geluid alsof er een drone boven onze hoofden vliegt.

Een verhaal met personages moet je niet meteen verwachten. De laarzen van de ridder bungelen als lege, kwetsbare hulzen aan hun stoel in de duisternis. Is dit het einde van ons klassiek archetype? Van alles wat we kenden?

Met hun wervelende schouders en ontblote achterwerken bewegen de performers als vreemde organismen die zich terugtrekken in hun associatieve ruïne.

Het contrast tussen de plastic tuinstoel, het ijzer van de ridderbotten en de rode gloed op de landschapstekening is het perfecte beeld voor een wereld waarin brokstukken zonder samenhang naast elkaar bestaan. Dat zet Marthe Koning extra in de verf met haar lied. Dat viert het cyclische terwijl ze in haar mixage (in samenwerking met Seppe Vande Veire) steeds experimenteler wordt. Ze echoot en schreeuwt. Dit is een lied voor alle ridders van morgen.

Die bewegen zich in de wereld van Koning en Vaillant soms voort als bevreemdende, anonieme wezens. Nadat de twee jonge performers minutenlang in slow-motion hun kleren uittrokken tegen de zijmuur van de toneelzaal, gaan ze op handen en voeten terug naar achteren. De intense verstilling wordt bijgelicht door de lichttechniker die plaatsneemt op de voorste rij en hen met een zaklamp handmatig belicht. De trage tijd is geconcentreerd. Met hun wervelende schouders en ontblote achterwerken bewegen ze als vreemde organismen die zich terugtrekken in hun associatieve ruïne.

Een droom

Toch heeft die plek wel een duidelijk cultureel kader. Gaandeweg ontwaar je de vage contouren van een verloren *American Dream*. Tijdens een naïef verbeeldingsspelletje dromen ze over een cruiseschip. De zoevende drone-geluiden bij het openen en sluiten van de theatergordijnen tussen de scènes, klinken dan weer als een hilarische aanklacht tegen militaire grootheidswaan. Is het gevaarlijk wat hier speelt? Wanneer de Koning en Vaillant na een louterende dans leunend een sigaret aansteken tegen de hoge toneelmuren, flitst door mijn hoofd het archetypische beeld van repetities in musicalfilms. Ze leren elkaar zacht een lied aan.

Of er is de scène waarin Marthe Koning zich als *schoolshooter* verkeerd begrepen voelt. Ze gebruikt haar lichaam en dat van Vaillant op gewelddadige manier om zich andere rollen in te beelden. Met haar ontblote borsten onderwerpt ze Vaillant die onder haar ligt. Ze gooit zijn lichaam in seksuele posities terwijl ze roept dat ze iemand of iets anders wil zijn. Het geweld eindigt in een verzoenende omhelzing.

Totale overgave is moeilijk wanneer je niet weet hoe de aankomst eruit zal zien. Zo leggen ze de vinger op onze zere wereldwonde.

'Met 'Long voyage home', een eindregie van Kim Snauwaert, tonen Koning en Vaillant dat ze in hun gestileerde beeldtaal en veelheid aan stijlen elke vorm van

begrip achterwege laten, maar gedurfd inzetten op associatieve sfeervorming waarin de onzekerheid van een wankel wereld weegt. Er zijn geen personages, maar stemmen en lijven die elkaar aantrekken en afstoten in de mist van een beangstigende leegte. Die leegte hebben we zelf gecreëerd, lijken de makers te zeggen. De eigenzinnige performancekracht van de twee zorgt ervoor dat dit geen uitputtende woestijnreis wordt. Toch vraagt het duo veel van de toeschouwer die bij elke scènwissel onderworpen wordt aan een nieuw kader. Totale overgave is moeilijk wanneer je niet weet hoe de aankomst eruit zal zien. Zo leggen ze de vinger op onze zere wereldwonde.